

takster. Naar der i Lovforslaget er sat de Grænser, som er satte, ligger det i, at efter min Mening og efter Regeringens Mening er det, man her skulde gribe ind i, for det første de Afgifter, som er sikrede ved Pant i Ejendomme — jeg tror ikke, der for Tiden er ret mange, der vil kræve, at man skal rette Kapitelstaksten derefter —, og dernæst Arvefæsteafgifterne, som oprindeligt er en Erstatning for en Prioritet; ser man paa de Handeler, der foretages nu om Dage, vil man se, at man hver Gang opgør Arvefæsteafgiften efter Kapitelstaksten for de sidste Aaringer og ganger det med 25, og dermed er Arvefæsteafgiften kapitaliseret. Fæsteafgifterne er — det skal indrømmes, og det staar ogsaa i Motiiverne — ikke saa lige ud ad Landevejen som Arvefæsteafgifterne. Men hele Fæsteforholdet her i Landet er jo af en særegen Karakter, idet Staten har en vis Kontrol med det. Derfor tror jeg heller ikke, der er noget galt i, at ogsaa Fæsteafgifterne kommer ind under denne Lov. Dermed er saa ogsaa tænkt paa Afgifter af Forpagtninger paa 50 Aar. Forpagtninger paa 50 Aar er i alle Løve om Fæsteafgifter stillede sammen med Fæsteforholdet. Derimod har man ikke ment at kunne tage andre Forpagtningskontrakter, som kun gælder for 5 eller maaske allerhøjest 10 Aar, med, fordi det er Forhold Mand og Mand imellem. De, der nylig har indgaaet en saadan Kontrakt, har jo ganske sikkert regnet med, at Kapitelstaksten baade kunde gaa op og ned — naturligvis ligesom alle andre, men det er dog et mere privatretligt Forhold. Skulde man ønske at gaa videre, er jeg rede til ogsaa at forhandle herom, men jeg tror ikke, man kan indlade sig paa at gøre det Skel mellem mindre og større Forpagtere.

Da jeg er sikker paa, at Lovforslaget kommer i et Udvalg, er der ikke Grund til at føre nogen lang Forhandling, idet det er let at overse. Her er jo ikke Spørgsmaal om Kapitelstakstens Oprindelse eller om at finde den rette Grænse. F. Eks. i Tiendeloven er der mange Forhold af den Art, som det har været ret vanskeligt at komme igennem, men som man alligevel er kommet igennem. Hvis man bare vil, finder man nok den Grænse, der skal sættes. Det, som det drejer sig om, er derfor, om man kan blive enig om, at den nuværende Situation kan medføre, at der kan blive stillet saa store Fordringer til de danske Landbrugere, at man ikke vil være med til, at Afgiftsnyderne skal have

den store Fordel, som ene og alene skriver sig fra de overordentlig sørgelige Forhold hos os og over hele Verden. Det er derom, hele Sagen samler sig, og det tror jeg ikke, der er Grund til lang Diskussion om, thi det ærede Medlem fra Ringkøbing har Ret i, at der er saa mange Forhold, som her kommer med, og som er saa vanskelige at rede ud. Men dersom vi sætter den Grænse, at Tiender, Arvefæsteafgifter og Fæsteafgifter og i Forbindelse med Fæsteafgifter Forpagtningsafgifter ved Forpagtninger paa 50 Aar skal afregnes efter den overordentlige Kapitelstakst, medens alt andet skal afregnes efter den ordentlige, har man i alt Fald sat en Grænse, som er let at følge. Hvad det kommer an paa, er, som sagt, om man er enig om, at Afgiftsnyderne ikke skal kunne indkassere den Fordel, som de overordentlige Forhold har skabt, saaledes som de vil gøre, hvis man ikke ændrer disse Kapitelstakster. Det er slet ikke af særlig Lyst, Regeringen vil rette paa disse Forhold, men fordi man har fundet det nødvendigt. Naar man i det hele taget i de Tider, vi nu lever under, er med til at regulere Varepriserne, maa der ogsaa være Grund til at regulere dette Forhold. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg indser vil blive nedsat desangaaende.

J. C. Christensen: Da man fra alle Sider er enig om, at Lovforslaget bør gaa i Udvalg og behandles dér, er der ikke nogen synderlig Grund til at opholde sig længe ved de faldne Bemærkninger, da Forhandlingerne saa vil blive fortsat dér. Jeg har derfor ogsaa kun et Par Bemærkninger at gøre.

Den højtærede Landbrugsminister mente, at der skete ingen Uret ved den Foranstaltning, her tænkes gennemført. Det maa jeg benægte. Der sker Uret, og den Betragtning, som Landbrugsministeren gjorde gældende, at de, der skulde nyde efter den forhøjede Kapitelstakst, egentlig var uberettigede dertil, og at det var forkert at ville tillade dem at nyde de forhøjede Indtægter, kan jeg slet ikke billige, navnlig da ikke for saa vidt angaar Enker og Pensionister. Og jeg kan aldeles ikke forstaa, at den højtærede Kultusminister har kunnet gaa med til et Lovforslag, der afskærer Præsteenker fra en Indtægt, de i denne Dyrtdid trænger haardt til. Thi man maa erindre, at de, der skal leve af smaa Indtægter, naar der er Dyrtdid i Landet